

KIADJA AZ »ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET«

Megjelenik egyelőre minden hó közepén.

Az ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET tagjai ingyen kapják.

Nemtagoknak előfizetési díj:

Egész évre 3000 Kor., fél évre 1500 Korona.

Szerkeszti: UNGER EMIL Dr.

Szerkesztőség: Budapest, M. Kir. Halóeltani Kísérleti Állomás (II., Debrői-út 15).

A lapra vonatkozó mindennemű közlemények a szerkesztőséghez intézendők.

Hirdetéseket a lap számára a „Patria” r.-t. Budapest, Üllői-út 25. vesz fel.

TARTALOM: Corchus Béla †. Rm. — A halászati törvény revíziója. Rm. — Táplálkozik-e a ponty télen? Dr. Unger Emil. — Társulatok. Egyesületek. — Vegyesek. — Hivatalos árjegyzés. — Hirdetések.

Corchus Béla

1859—1924

Mint mikor a derült, tiszta égen pályáját megfutó nap szép lenyugodását hirtelen sötét borulata rontja meg és megrövidül a nappal, komorrá lesz a vége, úgy támadt Corchus Bélára, nemesen ívelt életpályájának utolsó szakában a gyilkos kór: neki szenvedést okozva, bennünket időelőtti elmúlásával bús gyászba borítva.

Mikor az Országos Halászati Egyesület alig két éve a halászat terén való 25 éves munkásságát ünnepelte, egy erejének teljében lévő férfit üdvözölhattünk még benne, akinek érett, gazdag életpasztatataitól még oly sokat vártunk.

Ma már mindez csak — volt!

Fájdalmas tekintetünk végig jár sorainkon s megdöbben szívünk, hogy éppen legderekabbjaink dőlnek ki. —

Corchus Béla nemcsak az elsőik közül való volt, de ő maga volt az első közöttünk.

Bölcsőjét olyan család ringatta, amely a munka révén szerzette meg fővárosunk társadalmának megbecsülését. E család körében telt meg lelke azzal az igazi, nemes keresztény erkölccsel, amely egész életében, minden ténykedésében irányította.

1859-ben született Budapesten; atya reális pályára nevelte s a kereskedelmi középiskola elvégzése után a „Markó és Weyden” cégnél lépett szolgálatba. Ideális lelkülete azonban a szabad természet felé vonzotta, önállóan kezdett dolgozni s az atyai örökségképp maradt rákosi fekvőségen malomüzemet, rét- s kertgazdaságot vezetett. Az ottani kis tó irányította figyelmét a halgazdaság felé. Ezzel aztán el is volt döntve életcélja. Halásszá, haltenyésztővé lett, éppen abban az időben, amikor ennek az újraéledő gazdasági ágának elméleti iránya már meg volt ugyan állapítva, de hiányzott még

hazánkban az a gyakorlati szakember, aki bele tudja kapcsolni az új erőforrást is az országos nagy gazdasági munkába.

1894-ben Simontornyán fogott hozzá az első olyan magyar tógazdaság létesítéséhez, amely mesterséges viszonyok között, modern alapon készült. Ezzel kezdte az úttörés elismerésre méltó munkáját. Szorgalmának, hozzáértésének meg lett a nagy eredménye. Az ő érdeme, hogy akkori vállalkozásával kézzelfogható példát adott az utána jövőeknek s így megvetette az alapját Magyarországon egy új, virágzó, életerős vízgazdasági művelési módnak. Simontornyát követte Cicolapuszta, Dunaföldvár, Előszállás, Nagyigmánd, Esztergom, Mohácssziget, majd Szabadka, Tiszaradvány, végül Ugra, amely helyeken létesült tógazdaságok mind a Corchus Béla fáradhatlan munkásságának példaadó eredményei.

Úgy a termelés, mint a tenyésztés terén külföldön is elismert nevet szerzett magának és hazájának. A nagyban való süllőkratermelést ő honosította meg; az etetés körül, különösen a takarmánymegosztás tekintetében követett módszere annyira a köztudatba ment át, hogy a német szakkönyvek is mind az általa megadott alapot fogadták el. A kiállításokon is mindig az első között volt; legutóbb is az 1911. évi országos tenyészalkiállításán is az első díjat, az aranyérmét nyerte el, „főleg a pontyivadék kiváló minőségéért”.

Nagy gyakorlati irányú elfoglaltsága mellett irodalmilag ritkábban nyilatkozott meg, de amit e téren nyújtott, annak csakugyan hasznát látta mindenki. Egyébként azonban a legkészségesebben szolgáltatott minden adatot az érdeklődők részére, így mozdítván elő az e téren szükséges ismeretek terjedését. Munkásságát általában

az a nemes önzetlenség jellemzi, amely az újonnan jöttekben nem az ellenérdekű versenytársakat látta, hanem a közös célú rokonmunkásokat, akikkel vállvetve viszi előbbre a halászat ügyét.

Ez a jellemvonása, meg az ő puritán, szerény becsületessége szerzi meg számára mindenki tisztelőt, akivel valaha csak dolga akadt.

Az Országos Halászati Egyesület, amelynek kezdet óta választmányi tagja, *alelnökének* választja; amidőn pedig tisztelői a halászat terén való 25 éves munkásságának évfordulóját ünneplik, a legfelsőbb helyről a *gazdasági tanácsosi* cím adományozásával ismerik el közhasznú tevékenységét.

De e gazdag közéleti munkásság jellemzése mellett hol találunk szavakat *Corchus Béli*-nak, mint embernek a méltatására? Maga volt a tisztesség, a nemes szívjóság s mind ezzel aranyos kedély párosult, amelynek varázsa alól senki sem vonhatta ki magát, akit jó sorsa közelebbi összeköttetésbe hozott vele. Házában, ahol kedves, boldog családi körben a régi nemes magyaros hagyományokat ápolta, nyílt, őszinte vendégszeretettel látta mindig barátait. A vele való együttlételel felejthetetlen, szép óráinak emlékét őrzi mindenki, aki otthonában megfordult.

Egy mindenképp *igaz* embert vesztettünk *Corchus Béli*-ban!

Az ilyen veszteséget csak a lélekben való felemelkedés enyhítheti. Emeljük fel hát lelkünket az ő fáradhatlan munkásságban eltöltött, sikerekben oly dús életéhez, az ő nemes, puritán, becsületes férfiúi lelkéhez. Ihlessen az meg mindnyájunkat, hogy nyomdokain haladva, az ő példaadására szerint dolgozzunk mi is hazánk javára abban a munkakörben, amelyet annyira szeretett, amelybe szívét, lelkét, becsületes tisztességét vitte bele, elismerést s megbecsülést szerezve nemcsak magának, de a halászat ügyének is!

Igy őrizzük meg, hozzá legméltóbb kegyelettel emlékét!

Rm.

A halászati törvény revíziója.

A halászati törvény revíziójának haladó ügye igen jelentős állomáshoz érkezett. A földművelésügyi miniszter úr elkészítettvén a halászatról szóló 1888. évi XIX. törvény cikk módosításáról és kiegészítéséről szóló törvényjavaslat előadói tervezetét, annak megvitatására múlt hó 14-én meghívta az érdekelt minisztériumokat, valamint az Országos Halászati Egyesületet is.

Bizonyára érdekelni fogja már most olvasóink szélesebb körét is a letárgyalt tervezet, amelynek rövid ismertetését az alábbiakban adjuk. Sajnos, a „Halászat” szűkreszabott keretei miatt az előadói javaslat teljes szövegét szakaszonként nem adhatjuk, de az talán időelőtti is volna, mert azon a törvényhozás elé való benyújtásig még bizonyára lesznek némi változtatások.

A tervezet indokolása mindenképp előttről általánosságban fejti ki azokat a főbb nézőpontokat, amelyekből kifolyólag a revízió a további gazdasági fejlődés érdekében szükségesnek mutatkozik.

A modern halászat, mint minden természettudományos alapokra fektetett speciális termelés, folyton fejlődő gazdasági ágazat s az utolsó három évtizedben éppen azoknak a természettudományos kutatásoknak terén volt nagy a haladás, amelyek ennek a termelésnek az alapját adják. Természetes tehát, hogy emellett a haladás mellett az oly hosszú időn át változatlanul hagyott törvény mind jobban elmaradt, legfőképpen a

törvénynek a halászati tilalmakról szóló III. fejezeténél szükséges a módosítás. Annakidején, amikor a törvény készült, a vizek halászatilag való művelése még tisztán ismeretlen fogalom volt s a halállomány védelmét célzó tilalmakat jónak látták lehetőleg szigorúaknak megszabni s minden részletükkel a törvénybe foglalva mintegy nagyobb súlyt adni azoknak. Ezzel azonban oly merevséget hoztak be a tilalmakba, amely ma már tényleg gátolja sok tekintetben az intenzív munkát, eltekintve attól, hogy e tilalmak némelyike, az újabb kutatások alapján, meg sem okolható többé és a törvényt végrehajtó hatóságokat igen kényes helyzetbe hozzák, mert amikor a törvény rendelkezéseitől nem tekinthetnek el, kénytelenek az okszerű gazdálkodás szabályát megsérteni.

Felismerték ezt már több külföldi államban is s azok modern halászati törvényei a tilalmakról mindenhol csak általánosságban szólnak, a részletek megállapítását a *rendeleti útra* utalják, amikor is a hely, az idő s egyéb tényezők szerint változó körülmények mindig figyelembe vehetők úgy, hogy a halállomány kellő védelme mellett a halasvizek lehető jó s gazdaságos kihasználásának is meg van a lehetősége.

A törvény említett III. fejezetének módosításául az a főelv szolgált, hogy a haltermésként jelentkező, fogyasztásra való piacképes hal fogása lehetőleg kevésbé korlátoztassék, az ivadék védelme azonban a lehető leghatékonyabban végrehajtottassék. A tervezetbe tehát csak azok az abszolút kizárandó halászati módok tilalma véteget fel, amelyekkel az ivadékot is elpusztíthatják, a többi tilalmak megállapítása *rendeleti útra* tereltetett; ezen az úton mindig módjában lesz a hatóságnak mérlegelni, hogy milyen mértékben alkalmazza azokat; mentől nagyobb valamely vízszakaszon a halászati üzem fegyelméletessége s okszerűsége, annál enyhébbek lehetnek a korlátozások; ellenkező esetben azok szigorításával kell a nemzeti vagyon részét tévő halállomány fenntartását közérdekből biztosítani.

Kiegészítést igényel a törvény az ártéri, illetőleg hullámtéri halászat ügyének rendezésével is.

A termelés fokozása érdekében a különálló s halászatilag egységesen kezelt tavakon meg kell adni a módot a belterjesebb művelésre.

Elő kell segítenünk a mesterséges viszonyok között létesített tógazdaságok térfoglalását is, mert hazai viszonyaink között a halászati termelés nagyon jelentős s hálás tényezőinek bizonyultak, amelyek termékei *külföldi kivitelünket* is növelik.

Szabatosságot kell behozni a halászati jog értelmezése körül is, mert az az eddigi törvényből egyáltalán hiányzott és kifejezést kell adni ebből folyólag is a nyílt és zárt víz közötti különbségnek.

Végül a büntető határozatok is igényelnek változtatást, egyrészt formailag a törvény III. fejezetének módosítása következtében, másrészt tartalmilag is, hogy a büntetés a törvény tételes rendelkezései s a törvény szelleme ellen vétőket megfelelő hatékonysággal sújtsa.

Ki kell mondani azt is, hogy a jogosulatlan halfogás bizonyos esetekben hallopás.

Végül megemlítem, hogy a halászejegyre vonatkozó rendelkezések tekintetében a köztudatban több helyen tévesen kialakult nézetek megszüntetése végett szabatos és minden kétséget kizáró intézkedésre volt szükség.

Az előadói tervezet egyébként 32 §-ból áll, amelyekből a törvény I. és II. a halászat jogáról, illetőleg a halászat gyakorlásáról szóló fejezetének kiegészítésére 9, a halászati társulatokról szóló IV. fejezet kiépítésére

pedig 3 vonatkozik. A régi törvénynek a tilalmakról szóló III. fejezete egészében hatályát veszíti és annak 18—28. szakaszai helyébe 8, a büntető határozatokra vonatkozó 62—70. szakaszok helyébe pedig 11 új szakasz lép. Ugyancsak kicserélődik a határfolyókra vonatkozó régi 71. § is. Mindent összevéve, 11 szakasszal bővülnének a törvényes rendelkezések a régiekkel szemben.

E bővülés jelenti az eddigi törvény kiegészítését.

A kiegészítés elsősorban a *halászati jog tartalmára* vonatkozik. Az 1. § kimondja azt, hogy a zárt vízben lévő hal a medertulajdonos tulajdona s az marad akkor is, ha a hal a zárt vízből kiszabadul s idegen területre jut. Ebből magától értetődik, hogy az ilyen hal jogosulatlan fogása *lopás*. A 2. § a halászat jogát határozza meg nyílt vizekben; ez a vízben élő hasznos víziállatok tenyésztésére, fogására és tulajdonbavételére, valamint a halikraszedésre terjed ki. *Halászás* ezeknek az állatoknak a halasvízből való fogása és a halikra szedése.

A következő három szakasz a tógazdaságok tekintetében tartalmaz fontos újításokat. Ezek között jelentős az, hogy a vízelértés tekintetében a tógazdaságok számára is biztosítani kívánja, úgy mint az az öntözések-nél történik, az ipari vízhasználatoktól, minden kártalanítás nélkül a *vasárnapi vízelvonást*.

Nevezetes aztán az is, hogy az olyan tavakban, amelyekben az egységes üzem a jogtulajdonosok törvényszerű társulása révén biztosítva van, a halászat a földművelésügyi miniszter előzetes hozzájárulásával úgy gyakorolható, mint a zárt vizekben. Az azokban lévő hal ennél fogva a jogot gyakorlók *tulajdonává* válik, jogosulatlan fogása tehát *lopás*.

Az árvizek kiöntései tekintetében újítás az, hogy a tervezet 7. § a a kiöntésekben (kubikgödrökben, holt-medrekben, mélyedésekben stb.) a halászat gyakorlását szervesen összeköti az anyavízben való halászattal oly módon, hogy a kiöntésekben gyakorolható halászat jogosultjai tartoznak ezt a halászatot annak bérbeadni, aki az anyavíz halászati jogát gyakorolja, ez pedig köteles azt bérbe venni. Vítás esetekben a közigazgatási hatóság, illetőleg a bérösszeg tekintetében a rendes bíróság dönt.

A halászat felügyelete tekintetében a 8. § kimondja, hogy a halászejegy egymagában semmiféle halfogásra nem jogosít s a hatóság annak kiállításánál a jogosultság igazolását követelheti. A 9. § eltiltja a fogásra kész halászó eszközökkel az idegen vizen való járást és rendelkezik a halörökre vonatkozólag, akik a mező-örökhöz hasonló módon alkalmazhatók.

A mostani törvénynek a *tilalmakról* szóló valamennyi szakasz hatályát vesztené, helyükbe a tervezet a 10—16. §-okat adja.

A 10. § tiltja a halászatnál a mérgező, robbanó szerek alkalmazását, a vizeknek a halak kifoghatása céljából való lecsapolását, a vízmedrek teljes elzárását, a gátak s általában a víziépítmények közelében való halászást, végül idegen halfajoknak a vizekbe engedély nélkül való betelepítését.

A 11. § szerint a miniszter nyílt vizeken általános halászati tilalmat szab ki s annak tartamát az érdekelt halászatra jogosultak meghallgatásával évről-évre rendeletileg állapítja meg.

A 12. § általában tiltja a halivadék kifogását s a kifogható halak legkisebb méreteinek megállapítását a földművelésügyi miniszterre bízva. Ugyancsak a miniszter állapítja meg azt is, hogy miként kell bánni a tilalom

ellenére véletlenül kifogott és a vízbe rögtön vissza nem juttatható halakkal.

A 13. § felhatalmazza ezenkívül a minisztert arra is, hogy a törvénybe nem ütköző, de a halászatra mégis károsnak bizonyuló fogási módokat s eszközöket korlátozhassa, avagy eltilthassa, valamint hogy a fogó eszközök nyílásának nagyságát, vagyis a hálószer bőségét szabályozhassa. Viszont az is jogában áll a miniszternek, hogy az *üzem okszerűsége okából* s általában közérdekből az előbb említett szakaszokba foglalt tilalmak alól egyes területekre és előre megszabott időre kivételeket engedélyezhessen.

A 14. § a halászatra kártékony állatok pusztításáról és a kíméleti terekről szól; a 15. és 16. § pedig a tilalmi idő előtt kifogott halaknak a tilalmi idő alatt való szállíthatóságának, valamint a méreten alóli halak áruba bocsáthatóságának igazolásáról rendelkezik. Újítás az, hogy halivadékot *fogyasztás* céljára áruba bocsátani vagy szállítani akkor is tilos, ha zárt vízből származik is; a tilalom alól azonban indokolt esetben a miniszter kivételt engedhet.

A törvénynek a társulatokra vonatkozó IV. fejezetét a tervezet három szakasszal egészíti ki. A 17. § a társulási járulékoknak közadók módjára való behajtásáról szól, a 18. § a földművelésügyi miniszter felügyeleti jogáról, végül a 19. § felhatalmazza a minisztert, hogy ha valamely vízterületre elrendelt hatósági bérbeadás (1888: XIX. t.-c. 47. §) nem foganatosítható, a halászat gyakorlását felfüggesztheti, amíg a hasznosítás az említett módon nem sikerül, vagy a társulat meg nem alakul.

A mostani törvénynek a büntető rendelkezésekről szóló 62—70. §-ai helyébe a tervezet a 20—30. §-okat állítja. A 20. § mindjárt kimondja, hogy az, aki zárt vízből, vagy zárt víz módjára halászható vízből engedély nélkül fog halat, a *lopásról* szóló törvényes rendelkezések szerint büntetendő. A 21. és 22. § a halászejeggyel üzött visszaélések büntetését szabja meg. A 23. § a legsúlyosabb kihágásokat, ú. m. a robbanó, mérgező anyagokkal való halászást, a dugázást stb. sorolja fel s azokat nemcsak pénzbüntetéssel, hanem *egy hónapig terjedhető elzárással* is bünteti. A 24—26. §-ok az enyhébb megítélés alá eső s csupán pénzbüntetéssel büntetendő kihágásokat sorolja tel. Újítás, hogy a *hivatásos halász* (halászatot saját kezelésében üző tulajdonos, bérlő, halászgazda, halászlégény, részes halász) cselekményét súlyosabban minősíti, mint a hivatásos halásznak nem tekinthető egyénét. A 27. § végül azoknak a cselekményeknek megtorlására nézve intézkedik, amelyek az okszerű halgazdasági üzem biztosítása érdekében tett rendelkezések megszegését jelentik, aminő pl. a társulatoknál a jóváhagyott üzemterv ellenére való halászás.

A 28. § a halászejegy elvonásáról, illetőleg megtagadásáról intézkedik. Az, akit a jogosított engedélye nélkül üzött halászatért büntettek meg, a halászejegyét feltétlenül elveszti s részére az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 3 éven belül 3 évig nem szabad halászejegyet adni. A 29. § a behajthatatlan pénzbüntetések tekintetében a mezőgazdaságról és mezőrendőrségről szóló törvény rendelkezéseit mondja ki irányadóknak, amelyek szerint a szabadságvesztés közmunkára változtatható át. A 30. § az eljáró hatóságok tekintetében intézkedik.

A mostani törvénynek 71. §-át a tervezet 31. §-a olyképp helyesbíti, hogy a kivételek engedélyezését nemcsak a határfolyókra, de minden olyan vízre kiterjeszti, amelynek medre részben más állam fennhatósága alá tartozik.

A tervezet 32. §-a végül megfelelően a régi törvény 72. és 73. §-ának, a törvény életbelépéséről és végrehajtásáról intézkedik. Az életbelépést a földművelésügyi miniszter határozza meg.

Amint e kivonatos ismertetésből is kivehető, a tervezet igen sok rég hangoztatott óhajt kíván kielégíteni s az egészen végig érvényesül az az elv, hogy amíg a törvény a halászatnak közérdekű védelméről gondoskodik, rendelkezései semmiképp se akadályozzák ennek a közgazdasági jelentőségű termelési ágának intenzívebb irányban való fejlődését és fejleszthetését. E tekintetben bizonyára a törvénnyel kapcsolatos végrehajtási rendelkezések fog majd nagyon sok mulni, de a tervezet úgy e rendelkezés a legszabadabb elvűen adja meg a kereteket s amennyiben annak bármely részlete hiányosnak, vagy célszerűtlennek mutatkoznék a gyakorlatban, minden pillanatban meg lesz a megváltoztatására a mód.

Ezek után tehát a halászat minden jóhiszemű munkásának csak az lehet az óhaja, bárha mielőbb törvényerőre emelkednék a tervezet.

Rm.

Táplálkozik-e a ponty télen?

A ponty biológiájával foglalkozó hazai és külföldi szakmunkákból úgy tudtuk, hogy nem. Így pl. Grotte—Vogt—Hofer, Die Süßwasserfische von Mittel-Europa. Leipzig, 1909. c. művében szörszerinti fordításban a következőket olvashatjuk: „Olyan vizekben, melyek télen befagynak, a ponty téli álomba merül. Ugyanis midőn a hőmérséklet mintegy 8° C.-ra lesüllyed, *táplálkozását beszünteti* és amíg a fagy tart, a fenékszapba fúrja magát és *csak a jég felengedése után* ébred fel letargiájából. Ekkor, többnyire már februárban, mozgékony és falánk lesz és élénken viselkedik egészen az ivergés idejéig, mely a külső körülményekhez képest május és július hónapok közé esik“.

Hasonlóan írnak a többi munkák és így van a köz tudatban is — *tévesen*.

A Velencei tavon évek óta tanulmányozzuk a ponty természetrajzát, viselkedését, életmódját természetes viszonyok között. Különösen sok adatot sikerült összegyűjtenünk a ponty természetes táplálkozására vonatkozólag, az egyetlen megbízható módszerrel: béltartalomvizsgálatokkal.

Ez alapon már régen sejtettem, hogy a pontynak tulajdonított téli álom és önkéntes koplalás — legalább is a hazai viszonyok között — *tévedés* és vagy helytelen megfigyeléseken alapul, vagy egyáltalán ily megfigyelések hiányában keletkezett. Régen kiderült, hogy a ponty a Velencei tóban ősszel és télen akkor is táplálkozik, midőn a víz hőfoka már erősen 8° C. alá süllyedt: novemberben, decemberben is. Nem volt azonban adatunk arra, hogy a befagyott tóban eszik-e a ponty?

Ezidén január 24-én résztvettünk egy jeges halászat a Velencei tavon. A jégkéreg 28 cm. vastag volt, a levegő —8° C. s — mint mindnyájan jól tudjuk — karácsony óta csaknem állandóan éjjel-nappal fagyos időnk volt, úgyhogy a Duna is beállott már decemberben s a jég még most sem indult meg rajta. A pontyoknak — ha valamikor — hát most csakugyan „aludniok“ kellett volna.

Amde a Velencei tavi jegeshalászat zsákmányából kapott kb. 1/4 kg.-os tejes vadponty beléből *ezerszámra* szedtem össze a tó természetes táplálékának: Chironomida lárváknak részben már megemésztett, részben még emésztetlen maradványait és kisebb mennyiségben

Cyclopsokat és Chydorus sphaericus-t is, akár csak más alkalommal évek óta csaknem kivétel nélkül mindig.

Most tehát már nyugodt lelkiismerettel állíthatom, hogy a ponty természetes viszonyok között nem szünteti be táplálkozását s a befagyott vízben sem alszik, legfeljebb — anyagcseréje az alacsony hőfok mellett csökkenvén — jóval kevesebbet eszik, mint nyáron. A hasonló nagyságú ponty béltartalma nyáron, becslésem szerint, körülbelül nyolcszor annyi, mint most januárban volt.

Hogy a haltenyésztés köréből kiegészíthessem a ponty természetrajzának pontosabb ismeretéhez szükséges adatainkat, kérem lapunk olvasóit, szíveskedjenek a teletetőkben tapasztalt súlyvesztések százalékos adatait velem lehető pontosan közölni és megírni, hogy esetleges *tóban való teletetés után* tapasztaltak-e súlyvesztéseket (ha a darabszám megvolt) s ha igen, mily nagy volt ez utóbbi százalékokban kifejezve?

Dr. Unger Emil.

TÁRSULATOK. EGYESÜLETEK.

Budapesti Sporthorgászok Egyesülete.

(Levélcím: Tóth István titkár, Budapest, Szalay-u. 14., II. em. 59.)

Közgyűlési meghívó

a „Budapesti Sporthorgászok Egyesületé“-nek 1924. évi február hó 18-án, d. u. 5 órakor, a VIII. ker. Vas-utcai 9/11. számú fővárosi felsőkereskedelmi iskola vegytani előadótermében (III. em. 41.) megtartandó

rendes évi közgyűlésére.

Az elnökség.

Tárgysorozat:

1. A múlt évi közgyűlési jegyzőkönyv felolvasása.
2. Évi jelentés.
3. Az évi zárszámadások és költségvetések jóváhagyása és a felmentvény megadása.
4. Az 1924. évi tagságt díj megállapítása.
5. Az évközben megüresedett tisztviselői állások betöltése és a számvizsgáló-bizottság megválasztása.
6. Indítványok.

Jegyzet: Az alapszabályok értelmében a közgyűlésen csak azok az indítványok tárgyalhatók, amelyek a közgyűlés napjának megtartása előtt az Egyesület elnökségénél írásban beadattak.

A közgyűlésen az alapító tagokon kívül csak azok a rendes tagok bírnak szavazati joggal, kik 1923. évi tagsági díjjal hátralékban nincsenek.

Az Országos Halászat Egyesület f. évi január hó 29-én d. Dobránszky Béla elnöklété alatt választmányi ülést tartott. Jelen voltak: Fischer Frigyes, Kócsy Imre, Kuttner Kálmán, Répássy Miklós, Stögermayer Alajos, Iklódy-Szabó János dr., br. Szurmay Sándor, Scheiber József és Zimmer Ferenc. Távmaradásukat kimentették: br. Inkey Pál, Hirsch Alfréd dr.

Elnök a megjelenteket üdvözölte, az ülést megnyitja és felkéri a titkárt a tárgysorozat előadására.

1. *Répássy Miklós* részletesen ismerteti a halászat törvény revíziójának jelenlegi állását. A választmány élénk eszmecsere után a revízió során felmerült kérdések megoldását helyesli, az egyedül nyitva maradt kérdés és pedig a tógazdaságok adózása ügyében pedig elhatározza, hogy annak kedvező megoldása iránt a pénzügyminiszter úrhoz beadványt fog intézni.

2. *Titkár* bejelenti, hogy a m. kir. földművelésügyi miniszter úr a f. évi február hó 4-én tartandó értekezletre, melynek tárgyát a természetvédelem és a természeti emlékek fenntartása képezi, az egyesületet meghívta. A választmány az értekezletre az egyesület képviselőiben a titkárt küldi ki.

3. *Titkár* felolvassa dr. Dobránszky Bélának az egyesülethez intézett levelét, mely szerint múlt évben tett alapítványának kiegészítéséül a folyó évben kiadandó pályadíj pótlására 200.000 K-át ajánl fel. A választmány ezen bőkezű ajándékot köszönettel tudomásul veszi, titkár pedig bejelenti, hogy a pályadíj odaítélésére kiküldött bizottságot legközelebb össze fogja hívni.

4. *Titkár* bejelenti, hogy: a) Budapest székesfőváros polgármestere a „Halászat“ felelős szerkesztőjének személyében beállott változást elfogadta; b) a Pátria r.-t. a nyomdai felárat 1803/0-ra

IFJ. SINGHOFFER ÁGOSTON és TÁRSAI

HALNAGYKERESKEDÉS

CZÉGTULAJDONOS:

HALTENYÉSZTŐ ÉS HALKERESKEDELMI RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

Raktár és kereskedelmi iroda: **BUDAPEST, IX., ERKEL-UTCZA 3. SZ.**

TELEFON: nappal: József 48-48, éjjel: Budafok 128.

Központi iroda: **BUDAPEST, V., BÉLA-UTCZA 8. TELEFON: 79-46.**

Halászhálók

legjobb minőségű, 3—2-sodratú, hosszú-szalú kenderfonalból készült, úgyszintén **haláskötelek, inslég, horog, halászczérnák** készen és megrendelésre kaphatók

Hirschfeld Ármin
Debreczen, József kir. herceg-u. 38.

Halászháló

puha inslég és kötél, hálófonal, parafalattság, rebzsinór minden mennyiségben kapható

ÁDÁM MIKSA RÉSZVÉNYTÁRSASÁGNÁL
Budapest, IV., Ferenc-József-rakpart 6—7.
TELEFON: József 61—48.

Halászati és gazdasági felszerelések: halászosónakok, haltartók, csónakbárkák, apacsutok, nádvágókések, csákyák, húzó- és kormányvezetők (kőrisfából), sport- és luxusosónakok, evezők.

Kötélárúk: ruhaszáritókötel, rudalókötel, nyakló, marha- és borjúkötel, istráng, szántógyeplő, nyereg stb. gyártása és eladása:

HIRMANN ISTVÁN ipartelepei, VÁC

Kódsdi-út 52. (vasut mellett). Telefon: 72. Központi iroda: Budapest, V., Alkotmány-utca 20. Telefon: 179—51
Kérjen árajánlatot! Az árúk kiválóságáról személyesen meggyőződhet!

Tógazdaságok figyelmébe!

Veszek **több ezer métermázsa** élő pontyot, czompót, kárászt stb.

ZIMMER FERENCZ halászmester, BUDAPEST, Központi vásárcsarnok. Telefon: József 48—94

Halértékesítő Részvénytársaság

hálnagykereskedés

Árusító hely: **Budapest, IX., Központi vásárcsarnok**

Telep és iroda: **Budapest, IX., Csarnok-tér 5.**

Telefon nappal: József 113—54.

Telefon éjjel: József 49—06.

Központi iroda: **Budapest, V., Széchenyi-utca 1.**

Telefon: 154—44, 154—45.

MEGVESZŐK tógazdaságok egész haltermését, **SZ ÁLLITUNK** a Magyar Tógazdaságok részvénytársaság kezelésében levő tógazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh és bajor egy és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat s minden más **tenyészhalat** és megtermékenyített **fogassüllőikrát**, valamint etetési üzemre berendezett tógazdaságok részére különféle **haltakarmányt**.